

[* si@schillerinstitut.dk](mailto:si@schillerinstitut.dk) * www.schillerinstitut.dk *

Hvad Europa bør bidrage til det nye globale paradigme

Af Jacques Cheminade

Jacques Cheminade er tidligere fransk præsidentkandidat. Dette er et redigeret udskrift af hans tale for Schiller Instituttets konference, 25.-26. nov., »At opfylde menneskeheds drøm«.

Qui sommes-nous? Europa og de europæiske nationer; hvem er vi? Hvem er vi? Europa. »Man kan selvfølgelig hoppe op og ned af sin stol som et gedekid og bræge, 'Europa, Europa, Europa', med det fører ingen steder og har ingen betydning.« Dette var general de Gaulles provokerende ord i et interview, han gav den 14. dec., 1965. Selv i dag fastholder nogle, at, ved at reagere på denne måde, var de Gaulle kun interesseret i Frankrigs egen politiske Store Plan og dets prestige, alt imens andre hævder, at han hovedsageligt var inspireret af kommercielle og økonomiske motiveringer, især inden for landbrugsområdet, med et koncept om protektionistiske, nationale interesser, der blev rejst imod alle andre nationer. Begge tager fejl.

Det er nu afgørende, at europæiske nationer stiller sig selv spørgsmålet, hvorfor det er forkert – for det rejser spørgsmålet om, hvad en nationalstat, og hvad en global region, som Vesteuropa, i virkeligheden er. Det er det første spørgsmål, vi må stille, for at mønstre en fornemmelse for en mission, for at erkende, hvad vi kunne og burde bidrage til det nye globale paradigme, til vores Verdenslandbro. At identificere kilden er kilden til at forstå, hvad der kan og bør springe fra den. Så meget desto mere, fordi det var de Gaulle, der, efter at have anerkendt Folkerepublikken Kina i januar 1964, på næsten profetisk vis erklærede det, som ingen andre dengang kunne forudse: »Det kan ikke udelukkes, at Kina atter engang vil blive det, det var i århundreder, den største magt i universet.«

Det, som de Gaulle afviste, var en overnational institution og en pseudo-føderal model for integration, lanceret imod selveste princippet om nationalstaten. Han forstod, at solidaritet, i modsætning til det, der finder sted i den nuværende Europæiske Union, betyder at have en fælles mission, ikke at underminere national suveræniteten,

men derimod at basere solidaritet på gensidig forståelse. Han sagde følgende til sin pressesekretær, Alain Peyrefitte: »Det, som angelsakserne ønsker, er et Europa uden kyster, et Europa, der ikke længere har nogen ambition om at være sig selv. Et Europa uden grænser.

Jacques Cheminade, Frankrig.

Europa à l'anglaise [i engelsk stil] ... Et Europa, i hvilket alle europæiske nationer, med start i vores egen, ville miste sin sjæl.«

Nøgleordet her er »sjæl«. For, hvis Europa kan bidrage i dag til den Nye Silkevej og Verdenslandbroen, så er det med hver og én af sine nationers sjæl, sine store komponisters, digteres, filosofers og statsmænds sjæl; med deres videnskab, deres kunst og deres teknologier, og ikke med en kunstig enheds sterile produkt, der regeres af et monetaristisk bureaukrati. I denne forstand var de Gaulle afgjort og absolut pro-europæisk. I det samme interview, hvor han nævnte gedekiddene, så ofte fejlciteret, sagde han:

»Så længe, jeg er fransk, er jeg europæisk. I betragtning af, at vi er her i Europa – og jeg må sige, at Frankrig altid har været en væsentlig del, hvis ikke en hoveddel, af Europa – er jeg af denne grund selvfølgelig europæisk ... Vore lande har deres historie, deres sprog, deres livsform, og de er franske, tyske, italienske, britiske, hollandske, belgiske, spanske eller luxembourgske. Det er de lande, vi har, og progressivt har vænnet os til at leve sammen med og handle sammen med. I denne forstand skal jeg være den første til at anerkende og mene, at vores fællesmarked er afgørende, for, hvis det lykkes os at organisere det, og som resultat etablere en reel, økonomisk solidaritet mellem disse europæiske nationer, vil vi have gjort meget for, at folkeslagene fundamentalt kommer sammen, og for vores fælles liv.«

Og han tilføjede i en tale, han holdt i Berlin 11.-12. juni, 1965:

»Vi europæere er katedral-byggere. Det tog os lang tid. Vi har gjort store indsats. Men vi er lykkedes med det ... Under alle omstændigheder, så er der et fundament – og det er forsoningen mellem Frankrig og Tyskland. Søjlerne er vore seks medlemmer af det Europæiske Økonomiske Fællesskab. Der vil være en top, der består af buerne og taget og vil blive vores politiske samarbejde. Søjlerne er sat, efter at fundamentet blev lagt. Toppen vil blive lagt, når søjlerne er blevet korrekt bygget ... Når vores katedral er bygget, vil den blive åbnet op for andre. Hvem ved, om vi ikke, sammen med disse, når vi har fået

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:

Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Instituttets arbejde:

Medlemskab: 1 år: 500 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

smag for byggeri, vil bygge en endnu større og smukkere katedral, foreningen af hele Europa?»

Midt i Anden Verdenskrig, den 11. november, 1942, havde de Gaulle allerede inviteret »europæere til at gå sammen på en praktisk og varig måde«.

Det er afgørende at forstå dette koncept. Selvfølgelig har tingene ændret sig meget, siden 1940'erne og 1960'erne i foregående århundrede, men udfordringen er fortsat den samme, og er endnu klarere. Der er to fælder. Den første er at tro, at der findes en udvej, der fører til fortiden som sådan, som en nations tilbagetrækning ind i sig selv, en fastlåst model. Den anden er at underkaste vore nationer til en Europæisk Union, der er blevet et redskab for en verdensomspændende monetarisme, som regeres af pengefalsknere som Mario Draghi, gennem euroen og det falske Europas finansielle institutioner og NATO.

Begge betyder, at vi underkaster os Det britiske Imperiums herskende finansoligarki med dets ligesom anglo-amerikanske nye hud, hvilket er selve årsagen til, at de Gaulle nedlagde veto mod britisk optagelse i den Europæiske Union.

Det er meget vigtigt for vore amerikanske og kinesiske venner at forstå denne pointe: Det betyder, at Europa må bryde væk fra geopolitisk regering for virkelig at være sig selv, og europæiske nationalstater må, én efter én eller sammen, arbejde sammen om fælles projekter og således ikke underlægge sig denne geopolitiske regering. Det bør stå helt klart, at den nuværende Europæiske Union er baseret på et forræderi af de bedste historiske og kulturelle kilder i Europa – og jeg mener kilder, ikke rødder, der klamrer sig til jorden. Men det bør ligeledes stå helt klart, at de europæiske nationer og deres ledere, og ligeledes deres såkaldte populistiske opponenter, også har skænket deres sjæl bort. Hvor ligger håbet så? Hvad kunne vore europæiske bidrag være? Det ligger selvfølgelig i en fornemmelse af at forstå, hvad en nationalstat er, noget, der er latent, om end skjult, i alle sande europæeres hjerte. Det er vores opgave at inspirere til, at den sovende fornøft vågner.

En nationalstat er meget mere end et territorium eller en befolknings givne tilstand, eller endda en religion eller en tradition. Det er en idéns dynamik, som udvikler sig og vokser i magt og omfang i historiens løb. Friedrich Schiller, Heinrich Heine, François Rabelais, Miguel Cervantes, Dante Alighieri, Alexander Pushkin, Percy B. Shelly eller, når de var bedst, Adam Mickiewicz og Victor Hugo, bragte denne »idé« frem i deres forfatterskab, som mange digtere gjorde på deres egen måde. Denne idé er dynamisk, som alle ideer er, og, er jeg overbevist om, dens politiske legemliggørelse er det bedste bidrag, vi kan yde til det nye, globale paradigme.

Hvis man er inspireret af denne idé, begynder man at forstå Kinas konfutsianske tradition, og man vil ikke gå i geopolitikkens eller monetarismens fælder. Store intellekter har tendens til at være i overensstemmelse om hovedspørgsmål. I den Westfalske Fredstraktat fra 1648 finder vi begrebet om »den andens fordel«, og i den Amerikanske Uafhængighedserklæring finder vi »stræben efter lykke«, der er det samme begreb om lykke, som

præsident Xi Jinping har udviklet – en lykke, som det kun er muligt at opnå for sig selv, hvis man gør den mulig for andre.

For at have noget at bidrage med, kræver det, at vi europæere alle sammen søger dybt i vore hjerter, eftersom vejen til fornøft åbnes gennem hjertet.

Charles de Gaulle.

En sådan bestræbelse fra vores side, forstået af kineserne, ville være den bedste måde, hvorpå vi kan respondere på Bælte & Vej Initiativets udfordring. Ud af den nuværende Europæiske Union, euroen og NATO at opbygge et sandt nationalstaternes Europa, »fra Atlanterhavet til Uralbjergene«, som de Gaulle sagde. Og at denne gang opbygge langt ud over Uralbjergene for at forbinde Atlanterhavet med det Kinesiske Hav på den ene side, og med et genfødt Amerika på den anden side, bør være og ville være en opdragelse til verden og grundlaget for Verdenslandbroen. En sådan bestræbelse ville tage os ud af den ideologi, der siger, at succes kun kan opnås på bekostning af den anden, og med forventningen om, at vinderen tager det hele. Det ville kineserne forstå. Det ville også tage os ud af den tåbelige idé, at den Nye Silkevej er god, fordi den udgør et redskab imod USA. Og det ville kineserne kunne forstå.

Den korrekte rolle for Europa

Præsident Trumps besøg i Kina beviste, at de kinesiske myndigheder er forpligtende engageret over for et fællesskab for udvikling blandt alle nationer, fordi de forstår, at deres interesse falder sammen med alle nationers interesse. Her i Europa bør vi arbejde på at komme ud over geopolitikkens og finansgrådighedens kulturelle pessimisme og i stedet genoplive sådanne tidspunkter, såsom vores store renæssance, hvor vi forsøgte at bidrage til skabelsen af en republik ved at række ud til Amerikas kyster, for at befri os selv fra det europæiske oligarkis greb. I denne forstand kan vi bidrage ved at tage vores egen historie i besiddelse og genopdage, hvordan vi frembragte vore revolutioner inden for videnskab og kunst.

Dette kræver også, at vi kaster en selvdestruktiv eurocentricitet af os, for at give verden evnen til sand internationalisme, befriet for både narcissistisk nationalisme og de finansielle slaveholders kosmopolitisme. Så kan vi med glæde dele med andre det faktum, at Europa kun var

Underskrivelsen af USA's Uafhængighedserklæring.

i stand til at eksistere, fordi, mellem Det romerske Imperiums fald (på trods af Karl den Stores regeringstid) og vores store renæssance, fandt der bemærkelsesværdige præstationer sted i andre dele af verden. Hovedsageligt i Kina, men også i Indien, Cambodja og i dele af Afrika. I denne forstand må vi, for at vores bidrag skal bære frugt, forstå, at vores civilisation har andre kilder end den græske og jødisk-kristne. Det betyder ikke, at vi undervurderer disse fundamentale, jødisk-kristne bidrag, med at vi tværtimod erkender, at de ikke alene er afgørende for fremtidens verden, men også betydningsfulde for os i dag.

Europa er ikke kun blevet skabt internt fra europæisk territorium. Havde det f.eks. ikke været for de besøgende fra Kina, der kom for at møde Paolo dal Pozzo Toscanelli på tidspunktet for Koncilet i Firenze i det 15. århundrede, ville Amerika sandsynligvis ikke være blevet »opdaget« af os europæere før langt, langt senere – og kampen for frihed mod oligarkiet ville, i det mindste midlertidigt, være gået tabt.

I dag er Bælte & Vej Initiativet, sammen med eksistensen af BRIKS, ikke kun et netværk af infrastrukturprojekter, økonomiske institutioner og højhastighedstog, men et paradigmeskifte, som ikke kun er kinesisk – om end inspireret af Kina – men universelt, som kineserne meget bedre forstår, end vi gør. Det er et potentielt spring fra en geopolitisk og finansiel orden, baseret på besiddelse af goder og territorier, og til en økonomisk orden for udvekslinger og gensidig udvikling, baseret på forbindelser og uophørlige innovationer, og ikke på annekteringer og besiddelser. For at forstå dette, bør vi bidrage og dele med kineserne Gottfried Wilhelm Leibniz' fremgangsmåde på dette punkt.

Med udgangspunkt i princippet om fornuftens universalitet, konkluderer Leibniz, især i sin *Novissima Sinica*, ved slutningen af det 17. århundrede ikke alene, at den kristne åbenbaringsteologi og den kinesiske, konfutsianske naturteologi er forenelige, men at det er nødvendigt at lancere økonomisk, videnskabeligt og kulturelt samarbejde mellem de to »mere udviklede yderpunkter af Eurasien«, Vesteuropa og Kina. Han skriver:

»Et efter min mening særligt arrangement fra Forsynets side har forordnet det således, at den menneskelige races højeste kultur og udsmykning i dag på en eller anden måde er koncentreret ved vort kontinents to yderpunkter, Europa og Kina; sidstnævnte forskønner, som Orientens Europa, den modsatte side af Jorden.«

Leibniz anser europæerne for at være mere avancerede i videnskaben og de ikke-fysiske ting og inden for metafysiske spekulationer, og inden for geometri, betragtet ud fra et filosofisk standpunkt, alt imens kineserne har en bedre håndtering af praktisk filosofi og regler for livet.

Den belgiske jesuit Ferdinand Verbiest gav således undervisning i de »europæiske videnskaber«, trigonometri og astronomisk matematik, til kejser Kangxi, i en sådan grad, at kejseren blev en særdeles lærd mand, der anskuede geometri ud fra et filosofisk standpunkt og ikke som blot og bar kunstfærdighed og sammensatte en bog for at fremme en så skøn videnskabs principper hos børn.

De jesuitiske præster, der var sendt til Kina af den franske monark, blev af Leibniz organiseret til at dele denne viden mere generelt med en kinesisk elite, der kunne læse og skrive, hvor kommunikation af ideer blev ledsaget af udveksling af varer. Men for Leibniz var dette ikke et ensidigt forhold. Han påpeger, både seriøst og ironisk, at »Tingenes tilstand mellem os synes mig at være således, gennem en korrupsion, der flyder over, at det ville synes nærmest nødvendigt, at kineserne sender os missionærer for at lære os brugen og praktiseringen af naturlig teologi, lige såvel som at vi sender dem nogle, for at lære dem den åbenbarede teologi.«

Europa bør, på begge sider, bidrage med at gøre kendskabet til dette første udkast til en global Silkevej dybere, som et spind af både fysiske og mentale udvekslinger. Det er en god lektie for os alle at forstå, hvordan denne mission rent historisk blev dræbt. Først af de ekstreme montanister i Rom, der nægtede at acceptere, at *ren* og *li*, som er ideen om et overordnet, universelt gode, kunne være foreneligt med kristendommens ånd – og for det andet af Det britiske Imperiums brutale angreb, der blev støttet, som Victor Hugo fordømte det, af franskmændene, og som i særdeleshed bestod i Opiumskrigen og morderisk »kanonbådsdiplomati« og udplyndring.

Denne fælles, historiske viden bør bidrage til at undgå at gentage fortidens fejltagelser; og dernæst, altid, til at anskue vore relationer med fremtidens øjne.

Der er selvfølgelig nu mange områder, hvor vi samarbejder, men på en alt for begrænset måde. Med hensyn til videnskabens historie, er der, hvis vi ser på det input, vi europæere kan have, det fælles studie af Vernadskij, de tyske og franske skoler i kosmiske og astronomiske videnskaber, den italienske skole i hydrodynamik og de franske udviklinger inden for laserfusion.

Rent konkret er der meget, vi kan dele, under forudsætning af, at den politiske vilje, og ikke ideologisk mistro, er til stede. Jeg har så ofte fået at vide, at, hvis videnskabsfolk organiserer deres egne kommunikationskanaler, arbejder de meget lykkeligt sammen, fordi videnskab ikke tilhører et bestemt land, men os alle, for at bygge en bedre verden. Men problemet i alle disse foretagender er manglen på samarbejde fra europæiske administrationers side, der alt for ofte tænker i baner af den kinesiske situation fra for fem til ti år siden, uden at tage de enorme fremskridt, som Kina har præsteret i de senere år, i betragtning. Franskmandene synes at være endnu mere bureaukratisk paralyserede end tyskerne: Der er i øjeblikket omkring 5.000 studerende på doktorniveau i Tyskland, men kun 500 i Frankrig. Den sidste, fransk-kinesiske videnskabskomite fandt sted for seks år siden, og der har været færre end fem besøg af ledere af videnskabelige agenturer fra nogen af siderne i de seneste ti år! Det værste er censuren af mange initiativer fra sikkerheds- og forsvarstjenester på vores side, samt manglen på en langsigtet strategi for samarbejde.

Frankrig har f.eks. to rumprojekter med Kina: CFO-SAT, en satellit, der skal lanceres i 2018 til at observere havene; og SVOM, der er berammet til 2020, til observation af gammastrålepulse. Det franske projekt Cardiospace har været indlejret i den kinesiske rummission Tiangong 2.

Men alt dette ligger langt, langt væk fra det, vi kunne og burde bidrage. Jeg kæmper for lanceringen af områder for fælles og langtrækkende samarbejde, på fransk-kinesiske og europæisk-kinesiske niveauer – for en virkelig ambitiøs rumpolitik, blomstringen af en oceanisk »blå« økonomi og udvikling af Afrika.

Intet af dette kan besluttes eller arrangeres, på fransk eller europæisk niveau, fra bunden og op. En strategi fra toppen og ned, der promoveres vertikalt inden for en *Auftragstaktik* (opgave-taktik) fremgangsmåde, er nødvendig for at bidrage til en vejkrøds-lignende form for udveksling af ideer, research, innovationer og varer, der

Helga Zepp-LaRouche (nederst, højre) på åbningsdagen, den 14. maj, på Bælte & Vej Forum for Internationalt Samarbejde.

må opnås for at etablere et fællesskab for udvikling og verdensfred. For os som europæere frembyder Kinas fremvækst muligheden for at åbne vore øjne og se på os selv, og løfte vore hoveder – i stedet for at gå på dem. Det vil gøre os lykkeligere, ligesom alle disse kinesiske børn, der drives af glad nysgerrighed, og som alle dem, vi har set fra det yemenitiske ungdomskabinet. Udfordringen for os voksne er at sørge for dem og atter være rationelt og helhjertet stolte af vore nationer, og stolte af at arbejde sammen for en fremtid, baseret på et fællesskab af principper, solidaritet og fred.

Lad og holde op med egoistisk at kravle fremefter fra fortiden – og vi kravler egoistisk fremefter fra fortiden i Europa – og i stedet foretage spring fremad mod fremtiden for at genopdage og genvinde vores sjæl, Europas og vore nationers sjæl. Det er op til os, europæere og sande patrioter, at yde vores obligatoriske bidrag, inspireret af vores fortidige historie som verdensborgere. Tiden er nu inde til at være menneskelige, fuldt og helt menneskelige, som patrioter og verdensborgere.